

Minikonfirmander med særlige behov giver mulighed for at åbne ind til et sprog både i ord og billeder, som alle har godt af at kende til. Derfor giver det også god mening, at minikonfirmander kan være for alle elever i klassen og foregår på skolen.

Af Inge Lindhardt Mikkelsen, sognepræst i Aastrup og Vonsbæk

Undervisningens ramme

Mine erfaringer med minikonfirmander stammer fra undervisning på Vonsbæk skole, som er en afdeling af Louiseskolen i Haderslev, som er specialskole. Her har jeg haft minikonfirmandundervisning i fire år. Afdelingen på Vonsbæk skole rummer primært elever, som har en eller anden grad af ADHD eller andre typer adfærds- og indlæringsvanskeligheder. Minikonfirmandundervisningen foregår på skolen og forløber over tre-fire gange af én time, hvor organisten og jeg kommer ud på skolen og underviser. Vi har piktogrammer til forløbet, som kører efter samme skabelon hver gang:

- 1) Vi begynder med at synge (organisten tager en guitar med, da der ikke er klaver i klasseværelset)
- 2) Så beder vi fadervor (som vekselbøn)
- 3) Jeg fortæller lidt om dagens emne, og vi samtaler om emnet
- 4) Aktivitet om dagens emne
- 5) Minikonfirmanderne får en lille ting til deres æske og til sidst
- 6) Afslutningssang.

»De gode samtaler er det, som for mig betyder allermest i minikonfirmandundervisningen.«

God plads til spørgsmål

Min erfaring er, at det er vigtigt ikke at have for meget program på, for minikonfirmanderne vil gerne snakke med, og det skal der være plads til. Der dukker mange spørgsmål op, når vi snakker om skabelse eller om, hvem der passer på os, og dem skal der være plads til (og så skal der lukkes for dem på et tidspunkt). De gode samtaler er det, som for mig betyder allermest i minikonfirmandundervisningen. Og de kommer kun, når man har ramt noget, der skaber genkendelse hos minikonfirmanderne. Det ved man til gengæld klart, om man gør, for der bliver ikke lagt skjul på det, hvis de synes, det er kedeligt!

De kreative aktiviteter skal være enkle for ikke at sætte sig selv, eleverne og lærerne på overarbejde.

Guldmedalje

Vi slutter af i kirken, hvor minikonfirmanderne får deres æske, et minikonfirmand-diplom og en guldmedalje, hvor der står minikonfirmand og årstallet. Det sidste har jeg overvejet meget, for er det klogt at gå med på bølgen om, at »vi skal være vindere«? Jeg er kommet frem til, at netop for denne gruppe, hvor der er meget, der ikke er lykkedes, kan det betyde meget med en medalje, som kan signalere, at de er »toppen« hos Gud – og at der ikke kun er én vinder, men alle får guld. Guldmedaljen skaber i hvert fald stor begejstring og kommer helt sikkert til at hænge på værelset.

»Jeg er kommet frem til, at netop for denne gruppe, hvor der er meget, der ikke er lykkedes, kan det betyde meget med en medalje, som kan signalere, at de er »toppen« hos Gud.«

Samarbejde med lærerne

Det er min erfaring, at et godt samarbejde med skolen er alfa og omega i minikonfirmandundervisningen. Undervisningen foregår på mange måder på skolens præmisser, men hvis man får forventningsafstemt godt med lærerne, kan meget lade sig gøre. Og lærerne er til gengæld skarpe til at se, hvornår eleverne er ved at køre trætte, eller hvornår det kan være ved at kokske for en af eleverne, så vedkommende lige må trække sig. Jeg har meget gode erfaringer med, at lærerne også snakker med i undervisningen og måske kan knytte til ved noget af det andet, de arbejder med i timerne. Ind imellem har lærernes kommentarer også været en guide til mig om at få undervisningen til at ramme mere ind i minikonfirmandernes erfaringsverden.

Gud siger pyt

På en skole med elever, der alle har særlige behov, kommer konflikter og konfliktløsning til at fylde en del. Derfor er emnet om »pyt« altid med i planen: Hvad kan gøre os bedre til at sige »pyt«? Hvor-

dan kan Gud lære os noget om at sige »pyt«? Nogle gange har eleverne også tegnet Gud, der siger »pyt«, og det kommer der mange tankevækkende billeder ud af.